

Scuze pentru evitarea misiunii

De memorat: *Isaia 6:8*

8. Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”

Sabat după-amiază

Citește **Iona 1 – 4.**

Capitolul 1

1. Cuvântul Domnului a vorbit lui Iona, fiul lui Amitai, astfel:
2. „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!”
3. Și Iona s-a sculat să fugă la Tars, departe de fața Domnului. S-a coborât la Iafu și a găsit acolo o corabie care mergea la Tars. A plătit prețul călătoriei și s-a suit în corabie ca să meargă împreună cu călătorii la Tars, departe de fața Domnului.
4. Dar Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năprasnic și a stârnit o mare furtună. Corabia amenința să se sfărâme.
5. Corăbierii s-au temut, au strigat fiecare la dumnezeul lui și au aruncat în mare uneltele din corabie, ca s-o facă mai ușoară. Iona s-a coborât în fundul corăbiei, s-a culcat și a adormit dus.
6. Cărmaciul s-a apropiat de el și i-a zis: „Ce dormi? Scoală-te și cheamă pe Dumnezeul tău! Poate că Dumnezeu va voi să Se gândească la noi și nu vom pieri!”
7. Și au zis unul către altul: „Veniți să tragem la sorți, ca să știm din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta!” Au tras la sorți, și sorțul a căzut pe Iona.
8. Atunci ei i-au zis: „Spune-ne din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta? Ce meserie ai și de unde vii? Care îți este țara și din ce popor ești?”
9. El le-a răspuns: „Sunt evreu, și mă tem de Domnul Dumnezeul cerurilor care a făcut marea și uscatul!”
10. Oamenii aceia au avut o mare teamă și i-au zis: „Pentru ce ai făcut lucrul acesta?” Căci oamenii aceia știau că fugea de fața Domnului, pentru că le spusese el.
11. Ei i-au zis: „Ce să-ți facem, ca să se potolească marea față de noi?” Căci marea era din ce în ce mai înfuriată.

12. El le-a răspuns: „Luați-mă și aruncați-mă în mare, și marea se va liniști față de voi! Căci știu că din vina mea vine peste voi această mare furtună!”
13. Oamenii aceștia vâsleau ca să ajungă la uscat, dar nu puteau, pentru că marea se întărâta tot mai mult împotriva lor.
14. Atunci au strigat către Domnul și au zis: „Doamne, nu ne pierde din pricina vieții omului acestuia și nu ne împovăra cu sânge nevinovat! Căci Tu, Doamne, faci ce vrei!”
15. Apoi au luat pe Iona și l-au aruncat în mare. Și furia mării s-a potolit.
16. Pe oamenii aceia i-a apucat o mare frică de Domnul, și au adus Domnului o jertfă, și l-au făcut juruințe.
17. Domnul a trimis un pește mare să înghită pe Iona, și Iona a stat în pântecul peștelui trei zile și trei nopți.

Capitolul 2

1. Iona s-a rugat Domnului Dumnezeuului său din pântecul peștelui
2. și a zis: „În strâmtorarea mea am chemat pe Domnul, și m-a ascultat; din mijlocul Locuinței morților am strigat, și mi-ai auzit glasul.
3. Și totuși mă aruncaseși în adânc, în inima mării, și râurile de apă mă înconjuraseră; toate valurile și toate talazurile Tale au trecut peste mine.
4. Ziceam: „Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi! Dar iarăși voi vedea Templul Tău cel sfânt.”
5. Apele m-au acoperit până aproape să-mi ia viața, adâncul m-a învăluit, papura s-a împletit în jurul capului meu.
6. M-am coborât până la temelile munților, zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie; dar Tu m-ai scos viu din groapă, Doamne Dumnezeul meu!
7. Când îmi tânjea sufletul în mine, mi-am adus aminte de Domnul, și rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în Templul Tău cel sfânt.
8. Cei ce se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei.
9. Eu însă Îți voi aduce jertfe cu un strigăt de mulțumire, voi împlini juruințele pe care le-am făcut. Mântuirea vine de la Domnul.”
10. Domnul a vorbit peștelui, și peștele a vărsat pe Iona pe pământ.

Capitolul 3

1. Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Iona astfel:
2. „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și vestește acolo strigarea pe care ți-o voi da!”
3. Și Iona s-a sculat și s-a dus la Ninive, după cuvântul Domnului. Și Ninive era o cetate foarte mare, cât o călătorie de trei zile.
4. Iona a început să pătrundă în oraș, cale de o zi, strigând și zicând: „Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!”

5. Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici.
6. Lucrul a ajuns la urechea împăratului din Ninive; el s-a sculat de pe scaunul lui de domnie, și-i a scos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și a șezut în cenușă.
7. Și a trimis să se dea de știre în Ninive, din porunca împăratului și mai marilor lui, următoarele: „Oamenii și vitele, boii și oile să nu guste nimic, să nu pască și nici să nu bea apă deloc!
8. Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele de asuprire de care le sunt pline mâinile!
9. Cine știe dacă nu Se va întoarce Dumnezeu și Se va căi, și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim!”
10. Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă și nu l-a făcut.

Capitolul 4

1. Lucrul acesta n-a plăcut deloc lui Iona, și s-a mâniat.
2. S-a rugat Domnului și a zis: „Ah! Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și că Te căiești de rău!
3. Acum, Doamne, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!”
4. Domnul a răspuns: „Bine faci tu de te mâni?”
5. Și Iona a ieșit din cetate și s-a așezat la răsărit de cetate. Acolo și-a făcut un umbrar și a stat sub el, până va vedea ce are să se întâmple cu cetatea.
6. Domnul Dumnezeu a făcut să crească un curcubete care s-a ridicat peste Iona ca să facă umbră capului lui și să-l facă să-i treacă mânia. Iona s-a bucurat foarte mult de curcubetele acesta.
7. Dar a doua zi, la răsăritul soarelui, Dumnezeu a adus un vierme care a înțepat curcubetele, și curcubetele s-a uscat.
8. Când a răsărit soarele, Dumnezeu a făcut să sufle un vânt uscat de la răsărit, și soarele a bătut peste capul lui Iona, și Iona a leșinat. Atunci a dorit să moară și a zis: „Mai bine să mor decât să trăiesc!”
9. Dar Dumnezeu a zis lui Iona: „Bine faci tu de te mâni din pricina curcubetelui?” El a răspuns: „Da, bine fac că mă mâni până la moarte!”

10. Atunci și Domnul a zis: „Ție îți este milă de curcubetele acesta, care nu te-a costat nimic și pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit.

11. Și Mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite!”

Dumnezeu l-a chemat pe Iona să strige împotriva cetății Ninive, capitala Asiriei. Această cetate, aflată în Irakul din zilele noastre, se afla la 900 de kilometri distanță de Ierusalim, o călătorie de o lună cel puțin. Iona nu numai că a refuzat să se ducă, dar a fugit în direcția opusă. Sosind la Iafu, a cumpărat o călătorie spre Tarșiș*, care se află acum în sudul Spaniei. Drumul de 3.200 de kilometri pe mare ar fi durat cel puțin o lună, în funcție de vreme. Nedorind să îl confrunte pe împăratul Asiriei, luna care i-ar fi trebuit să ajungă la Ninive Iona și-a luat-o ca să scape de această confruntare. De ce ar fi făcut așa ceva un om al lui Dumnezeu?

Locuitorii din Ninive erau faimoși pentru nelegiuirile lor, un popor cunoscut pentru răutatea și cruzimea lui, care atacase Israelul și Iuda. Cu toate acestea, Dumnezeu l-a chemat pe Iona să meargă la Ninive și să strige împotriva răutății acestei cetăți (Iona 1:2). Cuvintele folosite aici se aseamănă foarte mult cu cele folosite de Dumnezeu când a vorbit cu Avraam despre Sodoma și Gomora, în Geneza 18:20,21.

Ce putem învăța din atitudinea lui Iona despre scuzele pe care le putem găsi ca să nu ne implicăm în misiune?

* Pentru a nu se confunda cu orașul Tars, din Turcia de azi, cunoscut ca orașul natal al apostolului Pavel, vom folosi numele Tarșiș, conform traducerilor Bibliei: EDCR, NTR, BVA, VBRC – n.red.

Duminică, 29 octombrie

Scuzele noastre: frica

Întrebarea 1: Citește Naum 1:1; 3:1-4 și 2 Împărați 17:5,6; 19:32-37.

Ce informații transmit aceste versete despre Ninive și despre relația dintre Asiria și Israel? Cum ar fi putut această relație să influențeze decizia lui Iona de a merge la Tarșiș?

Naum 1:1;

1. Prorocie despre Ninive. Cartea prorociei lui Naum din Elcoș.

Naum 3:1-4

1. Vai de cetatea vărsătoare de sânge, plină de minciună, plină de silnicie și care nu încetează să se dedea la răpire!...

2. Auziți pocnetul biciului, uruitul roților, tropăitul cailor și durdutil carelor!
3. Se aruncă năvalnici călăreții, scânteiază sabia, fulgeră sulita... O mulțime de răniți!... Grămezi de trupuri moarte!... Morți fără număr!... Cei vii se împiedică de cei morți!...
4. Din pricina multelor curvii ale curvei plină de farmec, fermecătoare iscusită, care vindea neamurile prin curviile ei și popoarele prin vrăjitoriile ei.

2 Împărați 17:5,6;

5. Și împăratul Asiriei a străbătut toată țara și s-a suit împotriva Samariei, pe care a împresurat-o timp de trei ani.
6. În al nouălea an al lui Osea, împăratul Asiriei a luat Samaria și a dus pe Israel în robie în Asiria, l-a pus să locuiască la Halah și la Habor, lângă râul Gozan și în cetățile mezilor.

2 Împărați 19:32-37

32. De aceea, așa vorbește Domnul asupra împăratului Asiriei: „Nu va intra în cetatea aceasta, nici nu va arunca săgeți în ea, nu va sta înaintea ei cu scuturi și nu va ridica întărituri de șanțuri împotriva ei.
33. Se va întoarce pe drumul pe care a venit și nu va intra în cetatea aceasta, zice Domnul.
34. Căci Eu voi ocroti cetatea aceasta ca s-o mântuiesc, din pricina Mea și din pricina robului Meu David.”
35. În noaptea aceea, a ieșit îngerul Domnului și a ucis în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni. Și când s-au sculat dimineața, iată că toți erau niște trupuri moarte.
36. Atunci Sanherib, împăratul Asiriei, și-a ridicat tabăra, a plecat și s-a întors; și a locuit la Ninive.
37. Și, pe când se închina în casa dumnezeului său, Nisroc, Adramelec și Șarețer, fiii săi, l-au ucis cu sabia și au fugit în țara Ararat. Și, în locul lui, a domnit fiul său Esar-Hadon.

Un motiv pentru care s-ar putea ca Iona să nu fi fost dispus să meargă la Ninive este teama. Asirienii erau un dușman formidabil, iar Ninive era capitala imperiului.

„Dintre cetățile lumii antice din zilele când Israel era împărțit, una dintre cele mai mari era Ninive, capitala Imperiului Asirian. [...] În timpul prosperității ei trecătoare, Ninive era un centru al crimei și al nelegiurii. Inspirația a caracterizat-o ca «cetate vărsătoare de sânge, plină de minciună, plină de tâlhării». Într-un limbaj figurat, prorocul Naum i-a comparat pe niniveni cu un leu crud și lacom: «Peste cine nu s-a abătut cruzimea ta nedomolită?» (Naum 3:1,19, EDCR)” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 265).

Ninive era o cetate magnifică. Istoricii ne spun că Sanherib a extins-o foarte mult, inclusiv prin construirea uriașului palat sud-vestic ce măsoară peste 500 de metri lungime și 240 de metri lățime și care avea cel puțin 80 de camere. A construit, de asemenea, 18 canale pentru a aduce apa în cetate chiar și de la 60 de kilometri depărtare. Mărimea cetății ar fi fost ea însăși intimidantă.

Dar asirienii erau și nemiloși. În relatarea cuceririi Babilonului, Sanherib s-a lăudat că a umplut străzile cu trupurile locuitorilor cetății, tineri și bătrâni, iar basoreliefurile descoperite în timpul săpăturilor arheologice descriu scene cu soldați care își trăgeau victimele în țeară. Aceștia nu erau oameni pe care voiai să îi superi; nu se rețineau de la folosirea violenței și cruzimii gratuite față de cei pe care nu îi plăceau. Într-adevăr, Iona probabil tremura de frică la gândul de a umbla printre masele de oameni din Ninive.

În ciuda tuturor acestor lucruri, citim adeseori istoria lui Iona și dezaprobăm faptul că s-a lăsat împiedicat de frică și nu a urmat îndrumările lui Dumnezeu. Ceea ce nu realizăm este că și noi putem face același lucru, adică să ne lăsăm controlați de fricile noastre, și nu de Dumnezeu.

Gândește-te la o situație în care ai simțit cu tărie că Dumnezeu te îndemna să faci ceva ce, de teamă, nu voiai cu adevărat să faci. Ce lecții ai învățat din acea experiență?

Luni, 30 octombrie

Scuzele noastre: convingerile false

Când a venit furtuna, Iona s-a învinovățit (Iona 1:1-12). Atitudinea lui sugerează ce credeau el și alții despre Dumnezeu și zei. Deși, credeau ei, diverși dumnezei stăpâneau în diverse țări, apa era un tărâm haotic al demonilor. În perspectiva corăbierilor, era nevoie de o jertfă pentru a le potoli mânia. Deși era evreu, Iona avea cel mai probabil o perspectivă asupra lumii care era influențată de credințele tradiționale din vremea sa.

Întrebarea 2: Citește Iona 2:1-3,7-10. Ce transmit aceste versete despre modul în care Iona a început să înțeleagă providența lui Dumnezeu?

Iona 2:1-3,7-10.

1. Iona s-a rugat Domnului Dumnezeului său din pânțelele peștelui
2. și a zis: „În strâmtorarea mea am chemat pe Domnul, și m-a ascultat; din mijlocul Locuinței morților am strigat, și mi-ai auzit glasul.

3. Și totuși mă aruncaseși în adânc, în inima mării, și râurile de apă mă înconjuraseră; toate valurile și toate talazurile Tale au trecut peste mine.
7. Când îmi tânjea sufletul în mine, mi-am adus aminte de Domnul, și rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în Templul Tău cel sfânt.
8. Cei ce se lipsesc de idoli deșeți îndepărtează îndurarea de la ei.
9. Eu însă Îți voi aduce jertfe cu un strigăt de mulțumire, voi împlini juruințele pe care le-am făcut. Mântuirea vine de la Domnul.”
10. Domnul a vorbit peștelui, și peștele a vărsat pe Iona pe pământ.

Deși fugea din teritoriul în care oamenii declarau că Iehova este Dumnezeul lor, Iona a învățat (pe pielea lui) că până și atunci când călătorea spre alte culturi Iehova era în continuare suveran. Vântul și valurile Îi aparțineau lui Dumnezeu. La fel și peștii. „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el” (Psalmii 24:1). Inima lui Iona s-a întors spre Stăpânul pământului și al mării și astfel a mărturisit și a fost salvat.

Și noi Îl putem înțelege greșit pe Dumnezeu și ceea ce așteaptă El de la noi. O concepție greșită des întâlnită este că Dumnezeu dorește ca noi să ne concentrăm doar pe propria mântuire și să ne îndepărtăm de răutatea lumii din jurul nostru. Deși suntem îndemnați „să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1:27), ar trebui să ne concentrăm pe modul în care putem să le ducem celor în nevoie speranța și binecuvântările lui Dumnezeu.

O altă concepție greșită este că succesul depinde doar de noi înșine. Chemarea noastră nu este aceea de a salva, ci de a coopera cu Dumnezeu în lucrarea Lui de salvare. Noi dăm mărturie prin lauda la adresa lui Dumnezeu pentru modurile în care El ne schimbă, dar numai Dumnezeu îi poate atrage pe oameni la Sine. Putem planta semințele adevărului, dar numai Dumnezeu poate converti inima. Unii își confundă rolul cu cel al lui Dumnezeu, iar alții găsesc scuze să nu dea mărturie. Da, Dumnezeu l-a folosit pe Iona, dar numai Dumnezeu, nu Iona, a făcut ca Ninive să își schimbe comportamentul.

Câștigarea de suflete este un lucru greu, prea greu pentru ca oamenii să îl facă singuri. Cum putem învăța, în schimb, să îl lăsăm pe Dumnezeu să câștige suflete, dar prin intermediul nostru și al vieții și mărturiei noastre?

Marți, 31 octombrie

Scuzele noastre: deranjul

Experiența lui Iona în burta peștelui (vezi Iona 2) a fost o manifestare dramatică a iubirii și milei lui Dumnezeu, iar rugăciunea lui Iona arată că

mesajul iubirii lui Dumnezeu nu a trecut pe lângă el. Dar faptul că a avut o incredibilă interacțiune cu Dumnezeu nu însemna că vechile lui obiceiuri de gândire sau vechile atitudini aveau să se schimbe cu ușurință, chiar dacă a mers la Ninive.

Întrebarea 3: Citește Iona, capitolul 3. Cum au răspuns oamenii la ceea ce predicase Iona? Ce lecții putem vedea aici cu privire la mărturia noastră?

Iona, capitolul 3

1. Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Iona astfel:
2. „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și vestește acolo strigarea pe care ți-o voi da!”
3. Și Iona s-a sculat și s-a dus la Ninive, după cuvântul Domnului. Și Ninive era o cetate foarte mare, cât o călătorie de trei zile.
4. Iona a început să pătrundă în oraș, cale de o zi, strigând și zicând: „Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!”
5. Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici.
6. Lucrul a ajuns la urechea împăratului din Ninive; el s-a sculat de pe scaunul lui de domnie, și-a scos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și a șezut în cenușă.
7. Și a trimis să se dea de știre în Ninive, din porunca împăratului și mai marilor lui, următoarele: „Oamenii și vitele, boii și oile să nu guste nimic, să nu pască și nici să nu bea apă deloc!
8. Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele de asuprire de care le sunt pline mâinile!
9. Cine știe dacă nu Se va întoarce Dumnezeu și Se va căi, și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim!”
10. Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă și nu l-a făcut.

Ninivenii au fost îndemnați la pocăință. Da, Iona a trebuit să treacă prin multe, să facă ceea ce nu voia să facă, însă când a făcut, Dumnezeu a fost slăvit.

Prin urmare, misiunea lui Dumnezeu este dusă mai departe pe umerii celor care sunt dispuși să facă sacrificii, chiar dacă fără tragere de inimă. Valorile noastre trebuie să facă loc priorității pe care Dumnezeu o acordă celor pierduți. La fel ca Iona, uneori avem prejudecăți care ne împiedică să mergem la o persoană sau la un grup.

Înfruntarea prejudecăților necesită umilință. Misiunea necesită, de asemenea, timp și energie emoțională. Investirea în viețile altora și preocuparea sinceră pentru ei pot necesita mari eforturi. Într-o epocă în care ne stresăm să ținem pasul cu propriile vieți și probleme, oferirea de suport emoțional altora poate părea pur și simplu mult prea obositoare.

Și, în cele din urmă, implicarea în misiune necesită adeseori schimbarea modului în care ne raportăm la bani și în care îi folosim. Indiferent că vorbim despre îngrijirea oamenilor, despre cumpărarea de cărți și materiale de evanghelizare sau despre plata pentru anumite servicii ca să ne facem timp pentru lucrarea misionară, misiunea implică anumite cheltuieli. Oricare ar fi forma sub care acestea se prezintă, misiunea necesită sacrificii.

Vestea bună este că, în ciuda cusurilor lui Iona, Dumnezeu a lucrat cu putere pentru a-i aduce pe niniveni la pocăință. Din păcate, Iona nu a luat parte la bucuria binecuvântată a Cerului.

Ce sacrificiu de timp sau resurse îți cere Dumnezeu să faci – sau să fii gata să faci – pentru a-l împărtăși iubirea cu altcineva? Câtă încredere ai că El îți va respecta promisiunea de a-ți îmbogăți viața ulterior?

Miercuri, 1 noiembrie

Scuzele noastre: dialogurile incomode

„Ah, DOAMNE, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? De aceea am vrut să fug la Tarșiș: știam că ești un Dumnezeu milostiv și îndurător, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău!” (Iona 4:2, EDCR). Ce rugăciune frumoasă din partea lui Iona! Sau nu? Nu prea era frumoasă?

Întrebarea 4: Citește Iona 4. Ce nu era bine în comportamentul acestui om?

Iona, capitolul 4

1. Lucrul acesta n-a plăcut deloc lui Iona, și s-a mâniat.
2. S-a rugat Domnului și a zis: „Ah! Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și că Te căiești de rău!
3. Acum, Doamne, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!”
4. Domnul a răspuns: „Bine faci tu de te mâni?”

5. Și Iona a ieșit din cetate și s-a așezat la răsărit de cetate. Acolo și-a făcut un umbrar și a stat sub el, până va vedea ce are să se întâmple cu cetatea.
6. Domnul Dumnezeu a făcut să crească un curcubete care s-a ridicat peste Iona ca să facă umbră capului lui și să-l facă să-i treacă mânia. Iona s-a bucurat foarte mult de curcubetele acesta.
7. Dar a doua zi, la răsăritul soarelui, Dumnezeu a adus un vierme care a înțepat curcubetele, și curcubetele s-a uscat.
8. Când a răsărit soarele, Dumnezeu a făcut să sufle un vânt uscat de la răsărit, și soarele a bătut peste capul lui Iona, și Iona a leșinat. Atunci a dorit să moară și a zis: „Mai bine să mor decât să trăiesc!”
9. Dar Dumnezeu a zis lui Iona: „Bine faci tu de te mâinii din pricina curcubetelui?” El a răspuns: „Da, bine fac că mă mâinii până la moarte!”
10. Atunci și Domnul a zis: „Ție îți este milă de curcubetele acesta, care nu te-a costat nicio trudă și pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit.
11. Și Mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite!”

Iona voia ca Ninive să fie următoarea Sodoma sau Gomora. Spera la judecata lui Dumnezeu în dreptul acestor oameni, pe care îi ura. Când aceasta nu a avut loc, perspectiva lui asupra lumii a fost zguduită din temelii, iar Iona prefera să moară decât să-și vadă lumea întoarsă cu susul în jos.

Pentru a doua oară în istoria lui Iona, Dumnezeu îl confruntă, dar nu cu o predică sau cu o discuție, ci cu o experiență. Viziunea asupra lumii nu se formează la cerere. Nici nu se schimbă pentru că auzim ceva nou sau diferit. Perspectiva asupra lumii se formează și se schimbă adeseori pe baza experiențelor de viață și a modului în care acestea sunt interpretate sau explicate.

Noua experiență dată de Dumnezeu urmărea să îl ajute pe Iona să își recunoască propria perspectivă distorsionată asupra lumii. Dumnezeu a făcut ca, în mod miraculos, o plantă să crească într-o zi suficient de mare încât să îi ofere destulă umbră ca să îl protejeze pe Iona de soarele arzător. Iona îi era recunoscător, dar nu lui Dumnezeu, care făcuse minunea, ci plantei. În loc să vadă în aceasta o minune nemeritată, a văzut-o ca pe o binemeritată binecuvântare pe măsura faptelor sale bune. Uscarea plantei a fost o nenorocire care l-a făcut pe Iona să se înfurie și să își pună la îndoială propria valoare, iar gândurile lui au devenit suicidare.

Experiența este urmată de vocea lui Dumnezeu muștrându-l cu blândețe, ajutându-l pe Iona să vadă cât de absurd era să prețuiască o plantă mai mult decât miile de bărbați, femei și copii din Ninive, pe lângă animalele lor.

Episodul nu se încheie cu pocăința lui Iona. Mai degrabă episodul neîncheiat își mută centrul de interes asupra noastră. Ce vom face cu privire la preocuparea lui Dumnezeu pentru cei răi, pentru huligani, abuzatori sau teroriști, pentru cei din întreaga lume la care mesajul divin nu a ajuns?

Joi, 2 noiembrie

Iată-mă, trimite-mă!

Faptul că Dumnezeu a putut să îi salveze pe niniveni în ciuda mărturiei slabe a lui Iona este o puternică dovadă că rolul nostru este doar acela de a fi un canal pentru Dumnezeu, singurul care poate condamna sau converti inimi. Este o reamintire a faptului că Dumnezeu caută numai mesageri dornici și umili care Îi vor urma instrucțiunile.

Întrebarea 5: Citește Isaia 6:1-8. Care este ideea principală a acestui pasaj?

Isaia 6:1-8

1. În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.
2. Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau.
3. Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!”
4. Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și Casa s-a umplut de fum.
5. Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”
6. Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.
7. Mi-a atins gura cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!”
8. Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”

Chemarea există. Dumnezeu caută voluntari disponibili. Trebuie să răspundem acestei chemări prin supunere față de conducerea Sa, prin

încordarea atenției ca să auzim glasul Său și apoi prin alegerea de a asculta orice ne-ar spune.

Istoria lui Iona transmite și iubirea lui Dumnezeu pentru oamenii care locuiesc acolo unde dragostea Lui nu se simte și vocea Lui nu se aude. La fel cum S-a îndurat de Ninive, Dumnezeu Se îndură și de milioanele de oameni care populează orașele din zilele noastre, unde clădirile înlocuiesc copacii și florile, iar zgomotul constant face să ne fie greu să stăm liniștiți și să ascultăm. Despre locuitorii din Ninive, Dumnezeu a spus: „Nu știu să deosebească dreapta de stânga lor” (Iona 4:11). Dumnezeu are nevoie de mesageri dornici să transmită mesajul Lui de speranță și celor copleșiți de agitația și urâtenia vieții.

Isaia a auzit o voce: „Cine va merge?” Care va fi răspunsul tău?

Implică-te! În jurnalul tău de rugăciune, întocmește o listă cu 10 oameni despre care știi că nu sunt credincioși. Îi vom numi „ucenicii” tăi. Dacă este posibil, menționează-le numele. Ține la îndemână această listă și, pentru restul trimestrului, roagă-te zilnic pentru fiecare dintre cei 10 ucenici ai tăi. Roagă-te ca Dumnezeu să te ajute să devii prieten cu cei care îți sunt doar cunoștințe. Roagă-te să poți dezvolta prietenii mai profunde, mai strânse și mai de încredere cu cei care îți sunt doar amici. Pe măsură ce relațiile tale devin mai profunde, privește și ascultă cu atenție la oameni ca să le poți identifica nevoile, rănilor și durerea. Apoi roagă-te ca Dumnezeu să vină în întâmpinarea nevoilor lor.

Implică-te și mai mult! Alege un oraș din apropiere și un oraș dintr-o altă parte a lumii. Începe să te rogi pentru oamenii care trăiesc în aceste orașe. Cere-I lui Dumnezeu să ridice o prezență adventistă atât de puternică încât să poată împărtăși adevărul așa cum îl cunoaștem noi – adevărul despre venirea lui Isus în curând.

Vineri, 3 noiembrie

Un gând de încheiere

„Scuzele celor care nu reușesc să facă această lucrare nu îi scapă de responsabilitate și, dacă aleg să nu facă această lucrare, neglijează sufletele pentru care Hristos a murit, își neglijează responsabilitatea dată de Dumnezeu și sunt consemnați în cărțile cerului ca slujitori necredincioși. Lucrează slujitorul la fel ca Stăpânul, pentru a fi un sprijin și o binecuvântare pentru alții, atunci când el stă departe de cei care au nevoie de ajutorul lui? Cei care neglijează interacțiunea personală cu oamenii devin egocentrice și au nevoie de această experiență a comunicării cu semenii lor pentru a le înțelege starea spirituală și a ști cum să hrănească turma lui Dumnezeu [...]. Cei care neglijează această lucrare dovedesc că

au nevoie de înnoire morală, apoi vor vedea că nu au purtat povara lucrării” (Ellen G. White, în *The Advent Review and Sabbath Herald*, 30 august 1892).

„Prin însărcinarea dată, lui Iona i se încredințase o grea răspundere; dar Acela care îi poruncise să plece putea să-l susțină pe slujitorul Lui și să-i dea reușită. Dacă ar fi ascultat fără îndoieli, prorocul ar fi fost scutit de unele experiențe amare și ar fi fost binecuvântat din belșug. Totuși, în ceasul încercării lui Iona, Dumnezeu nu l-a părăsit” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 266).
